

Rigsdagstidende.

1858. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 34.

Tiende Session.

13de Møde

Onsdagen den 20de October:

(Forsat.)

J. A. Hansen (fortsat): Derimod er det naturligt, at vi ikke følge den Politik, som jo rigtignok følges meget af Andre, den nemlig, at man vedbliver at opgive sin Sag og byder og byder og byder, uden at der fra den modsatte Side vises det allermindste Tegn til, at man er tilfreds, men vedbliver med Forlangender om, at man skal blive ved at byde; en saadan Politik holder jeg ikke af. Jeg mener, at naar man skal byde, for at komme overeens om en Underhandling, saa skal man komme hinanden imøde fra begge Sider, saa skal man høre, hvad Modstanderne ville gaae ind paa, derefter overveie, hvad man selv kan gaae ind paa og dernæst see at nærme sig til hinanden saaledes, at der kan komme Enighed tilstede. Det kan ikke nytte noget, at den ene Part bestandig opgiver mere og mere af det, som han anseer for det Rette, uden at Modparten yder det mindste Bidrag til Overenskomsten. Den ærede Rigsdagsmand lægger ikke Mærke til, at han ved sin Stilling i Salen ikke alene for sit Bedkommende fremkalder Modstand, men at han, paa Grund af den Stilling, han her indtager, ogsaa fremkalder Noget, der er meget værre; thi han styrker derved den Tanke hos Modstanderne, at der ikke kan gøres Noget med Hensyn til Fæstefløsningsloven, da han nu selv opgiver den og stiller sig saaledes her i Salen, at han angriber Forslagsstillerne paa forskjellig Maade, saavel med Hensyn til deres Optræden som

med Hensyn til deres Motiver. Det vil den ærede Rigsdagsmand opnaae ved, at han ikke længere vil være med at understøtte denne Lov med sin Stemme. Han talte om, at det var den offentlige Menings nuværende Standpunkt, der tildeels har bevæget ham til at indtage den Stilling, han nu indtager. Jeg kan nu ikke see, at den offentlige Mening skulde være saaledes, som den ærede Rigsdagsmand antager; jeg har tværtimod igjennem de mange Aar, denne Sag har været forhandlet, seet, at den har vundet Meget i den offentlige Mening, og jeg kan den Dag idag ikke see Andet, end at den offentlige Mening er langt mere i Faveur af Lovudkastet nu, end den nogensinde har været. Fra Regeringens Side vide vi jo, at det altid har været indrømmet, at denne Lov maatte komme. Allerede i 1849 blev der jo af Regeringen forelagt Landbo-commissionens Plan til en Fæstefløsningslov, og alle de Ministerier, vi senere have haft, have jo, med Undtagelse af eet, som den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgfreds (Monrad) er enig med mig i at bedømme paa samme Maade, erklæret sig for Ustøreligheden af denne Sags Ordning, og vi have jo endnu idag hørt den ærede Indenrigsminister yttre sig om Sagens Ordning; fra denne Side er der altsaa ingen Modstand. Fra den ene Afdeling af Rigsdagen, Landstinget, have vi tidligere ikke haft nogen Udtalelse angaaende denne Sag, men i de 2 sidste Aar have vi jo fra denne Side faaet en meget stærk Udtalelse for Nødvendigheden og Paatrængenheden af at faae en saadan Lov, og jeg antager, at dette er et Moment til at bedømme den offentlige Mening, idet en saadan enstemmig Erklæring fra Landstinget, synes